

عمق و گستره "وقاحت" در حکومت اسلامی

کیا کیامهر

روز دوشنبه ۲۸ بهمن در جریان دومین روز شورش و درگیری در یکی از بازداشتگاه‌های (اردوگاهها) اداره مهاجرت استرالیا واقع در جزیره ی مانوس پایوا گینه ی نو (Guinea Papua New)، یک ایرانی کشته و ۷۷ تن زخمی شدند و ۳۵ تن از پناهجویان نیز از این اردوگاه گریخته اند. نگاهی به گینه نو و موقعیت تاریخی، اقتصادی و فرهنگی آن واقعیت بسیار دردناکی را در برابرمان قرار می‌دهد که بر اساس آن می‌توان عمق درد و رنج پناهجویانی را که توسط دولت استرالیا به این جزایر فرستاده و در کمپهای آن زندانی میشوند را دریافت. گینه نو که استقلال کاغذی خود را از استرالیا در سال ۱۹۷۵ به دست آورده است، در قاره اقیانوسیه در اقیانوس آرام و در شمال استرالیا واقع شده است. جمعیت جزایری که گینه نو را تشکیل میدهند شش و نیم میلیون ثبت شده که به بیش از هشتصد و چهل زبان تکلم می‌نمایند. اکثر اهالی گینه نو در شرایط بسیار ابتدایی روستا نشینی به سر می‌برند و تنها هیجده در صد شهر نشین هستند. مسی، طلا و الوار مهمترین صادرات آنرا تشکیل میدهند و فقر اقتصادی و فرهنگی در آن بیداد می‌کند.

کاما اینکه در بخش‌های جنوبی، هنوز هم آثاری از آدم خواری در قرن بیست و یکم می‌توان یافت. یافتن و سوزاندن جادوگران، امریست متداول.... آنچه در رسانه‌ها از جزیره ی مانوس پایوا و شرایط زندگی در آن می‌خوانیم نشان از فقر و درد و بدبختی این مردمان دارد. حال بیاندیشیم به سرنوشت گروهی پناهجوی بی پناه و پشتوانه که پس از گذر از خطرهای کوچک و بزرگ و با پرداخت ارقام نجومی به قاچاقچیان، سوار بر قایق‌های مستعمل که ده برابر ظرفیت (یا بیشتر) "مسافر" سوار میکنند شده – به همراه زنان و کودکان، برای دستیابی به حداقل‌هایی از زندگی، خود را به امواج خروشان دریاهای می‌سپارند و بسیاری از آنان پیش از رسیدن به ساحل امن، در میان همان امواج نیست و نابود میشوند. این آوارگان بی پناه، آنچنان در سرزمین‌های خود مورد ستم و بی‌حرمتی قرار می‌گیرند، آنچنان در فقر نگاه داشته میشوند، آنچنان از حداقل آزادی‌ها محروم میمانند، آنچنان از وحشت هرروزه ی زندانی شدن و شکنجه دیدن و مورد تجاوز قرار گرفتن در هراسند، که خطر گرفتار شدن در آوارهای کوسه هارا به جان می‌خرند تا شاید باقی مانده ی عمر را در غربتی دور، بی هراس از وحشت هر روزی رژیم‌های اسلامی به سر برند. این انسان‌های بیگناه، فقط به گناه زاده شدن در سرزمین‌های اسلامی، باید هم در کشور خود و هم در دوردست‌ها، مورد بی‌احترامی و سرکوب و زندان قرار گیرند. بر اساس آمار، بیشترین این پناهجویان، از کشورهایی چون ایران و افغانستان و پاکستان که در آنها اسلام و شریعت اسلامی حاکم است گریخته اند.

آنها در کشور خود به دنبال کاخ نیستند و می‌دانند که کاخ‌ها متعلق به رفسنجانی‌ها و خامنه‌ای‌ها و فرماندهان سپاه و آیت‌الله هاست. آنها حتی قصد خریدن خانه‌ای کوچک را ندارند چون در آمد ناچیزشان برای اجاره ی کلبه‌ای کوچک و دور از شهر نیز کفایت نمیکند، آنها می‌دانند که فرزندشان یا به وسیله ی باندهای مافیایی رژیم معتاد میشود یا به دست گزبه‌های پیشانی داغ زده زندان و شکنجه و اعدام میگردد و یا با کار در کارگاهی یا معدنی ناچار است همچون پدرش ماه‌ها بدون دستمزد کار کند و یا برای گرسنه نماندن باید که در هوای سرد و برفی از صبح زود در صف کالاهای دولتی بایستد و به احتمال زیاد شب هنگام نیز با دست خالی و صورتی شرمنده به بیغوله خود برگردد.

آنها حتی از رهبر فرزانه و زاهدی که پشت به دنیا کرده و در خانه اش بر روی موکتی پاره زندگی می‌کند نمیبرند از آن ۹۸ میلیارد دلار ثروتش آیا فقط ۱۰۰ دلار آنرا به سفره ی بی نانشان خواهد داد تا پس از چند ماه تکه گوشتی بر این سفره افزوده شود؟ آنها حتی از رهبر فرزانه، تقاضای یک بطر شیر هم نخواهند کرد چون مدتهاست با هدف مقدس نابودی اسرائیل و نیمی از جهان، نوشیدن شیر را فراموش کرده‌اند امروز جسد خونین و شمشیر خورده "رضا براتی" جوان ۲۳ ساله ایرانی که توسط بومیانی که شبانگهان با قمه و ساطور و با کمک پلیس گینه نو و تأیید دولت استرالیا، به پناهجویان – اعم از زن و مرد کودک یورش آورده بودند به قتل رسیده بود – به همراه تمامی آرزوهای دست نیافته اش به ایران فرستاده شد تا به مادر و پدر و خانواده‌اش تحویل داده شود، تا که به خاکی سرد سپرده شود.

ولی دردناکتر از همه این ها، بیانیه وزارت خارجه رژیم طرفدار مستضعفین اسلامی است که بعنوان اعتراض به قتل یک ایرانی، سفیر استرالیا را به وزارت خارجه فرا خوانده و از اینکه یک جوان خوشبخت در حکومت اسلامی، (و نه یک پناهجوی ایرانی که از دست دشمنان داخلی به خارجها روی آورده بود) در آن جزیره کشته شده است، به استرالیا اعتراض مینماید. انگار آنچه در حکومت اسلامی بابانی بر آن متصور نیست، عمق و گستره "وقاحت" است.

پاینده ایران

کیا کیامر

۲۴ فوریه ۲۰۱۴